

KOVÁCS NÁNDOR VERSEI

AZ REMÉNYNEK UTOLSÓ FONATA

Eszmélkedésem nagyképűségében
Magadra ismersz-e?

(Egy kínai falvédőről)

A tó elül
Madarak véne pusztul
Sóhaj bennreked
Mellemre zuhanó hang:
Csobban az éj
S szavak fénye
költi majd föl
a köveket

TORONYÓRA

Jelszavak némasága:
égetett agyagmondatok
ezerfélesége
beépül máló emlékeink
jázmin kertjébe:
hallani képesek
legyünk majd
óráink ütését

S már ez is
eredmény lesz akkor

IDŐ

Mélyen a szeme közé nézni
 A hídon túl már
 csontosodik a szél
 s kéz a kézben lengő
 éj-hajnalok
 sikátorfényük
 nyomják arcomhoz

Sóhegyé hogyan válhat a
 a fény
 Dió roppan össze
 porszemek között
 S vályúvégben kezdi
 hallgatását
 az időtől zöld
 fodrozó moha

De ez is csak amolyan
 semmitmondó képzet
 nem tudni belőle
 mitől kék az ég
 s azt sem
 hogy a város
 agyagszürkésége
 mint málik szét
 ha megreped a jég

HEVENYÉSZETT SOROK EGY ÜNNEPI HANGULATHOZ

„A csendes munkálkodás ideje ez.”
 B. J.

és a pusztulásé
 míg hót süvölt a szél ablakunkra
 kitörve két
 legszebb fenyőnk*
 s szánk sarkába fagy
 a remény: a magára maradt akarat

Szó sincs róla
tudnánk még olykor
felkacagni
tudnánk magunkat
résre nyitni
de koldus szívünk
a bűnbe roskad:
megcsodáljuk a halottat
hitetlenül némán gazul
mint akiben isten lapul
a holdat is másnak látjuk
közömbösen félreállunk
aztán a szó
ami jönne
belehallgat —
a jövőbe

* Soha nem volt fenyőnk, csak az utóbbi néhány évben van szüleimnél** a kertben, de azok a fenyők is csak métereseek.

** A többes szám most már magányosan kong, ó, jaj!